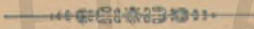

ρω 1

ΣΜΥΡΝΑΪΚΑΙ ΩΔΑΙ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ

Ο ΕΛΛΗΝ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ

Ποιήσεις :

ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΒΙΤΑΛΗ Δ. Φ. Ο. Α. Καθηγητού

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ

Βενιζέλε, τοῦ γένους ἡ δόξα, τῆς Πατρίδος ὁ ἔνδοξος στόλος,
Ποῦ τὸν θαῦμα Σε βλέπει ὁ κόσμος, καὶ πᾶς Ἕλληνα Σοῦ ψάλλ' ὡσαννά!
Ὁρφανῶν ἀλυτρώτων Ἑλλήνων ὁ πατήρ, ὁ προστάτης ὁ φίλος!
Τοῦ λαμποῦ σου σταδίου τὸ κλέος νὰ ὑμνήσω τολμῶ ταπεινά.

Εἰς τῆς Κρήτης τὸ ἅγιο χῶμα, ὅπου εἶδες τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.
Ἀπ' τὰ σπάργανα ἔδειξες ὅτι Ἡρακλῆς ἐγεννήθη' σ' τὴ γῆ.
Κι' ὁ νουνός Σου ἐμάντευσεν ἴσως πῶς Σὺ μέλλεις νὰ πνίξεις τὸ τέρας,
Ποῦ πατοῦσε τὰ στήθη Ἑλλήνων, καὶ τοὺς ἀνοιγ' αἰῶνια πληγὴ.

Σ' τῆς νεότητος μέσα τὰ ἄνθη ὁ Ἄλευθέρης μας ἔτυχε νᾶχη
Ἐπὶ κεφάλι Ἀθηνᾶς τὴ σοφία κ' εἰς τὰ στήθη τοῦ Ἄρη φωτιά.
Ἐπὶ ζαρκαδί ἀπὸ τότε πετοῦσε 'σ τῆς Μουρνιάς τὴν ἀπόκρημνη ῥόχη
Καὶ 'στο χέρι δοκίμαζε βόλι, ποῦ θὰ 'χτύπα τυράννου καρδιά!

Βενιζέλε, Σὺ ἦσουναι πρῶτος νὰ σηκώνης ἀντάρτου κεφάλι
Εἰς τὴν ἔνδοξο χῶρα τῆς Κρήτης, ὅταν τύραννον ἤθελες 'δῆ.
Καὶ 'στὸ Θέρισσο ἐφάνης ἱππότης μόλις εἶδες δειλὰ νὰ προβάλλη
Τυραννίσκου μορφή καὶ ἀπ' τοῦ... βασιλεῖα μας ἀκόμη παιδί!

Διπλωμάτης τῶν πρῶτων ὁ πρῶτος, μὲ μειδιάμα πάντα 'στὰ χεῖλη,
Ἐγγηγεῖς, γελᾶς, φανακίζεις καὶ τυφλοὺς καθιστᾶς τοὺς ἐχθροὺς!
Σὺν κουκλάκι τοῦ Χόλδεν χορεύουν ἐμπροστά 'Σ οἱ ἐχθροὶ καὶ οἱ φίλοι,
Ὅπως θέλεις καὶ ὅπως τοὺς παίζεις τοὺς διαφόρους τῆς ἄρας χορούς!

Τολμηρὸς εἰς τὰ ἔργα Σου πάντα ὡς καὶ θρόνους ἀκόμ' ἀνατρέπεις
Τῆς πατρίδος τὴν δόξαν ὑψώνων διαρκῶς μέχρι τρίτ' οὐρανοῦ!
Τοὺς καρποὺς τῶν μεγάλων Σου πόνων ἀσφαλῶς κατορθώνεις νὰ δρέπης,
Κ' οἱ λαοὶ τὰς δυνάμεις θαυμάζουν τοῦ δεινοῦ Περικλείου Σου νοῦ!

Ὅσαν μάγος διέλυσες σκότη κι' ἐφάνερωσες αἴσχη τυράννων!
Σὺ ὠδήγησες πάλιν τὸ ἔθνος 'στὴν ἀρχαίαν τῆς δόξης ὁδὸν!
Σὺ τοὺς Ἕλληνας ἔσωσες ὅλους ἀπὸ τύχην κοινῶν Ἀθιγγάνων
Κι' ὁ ἀστήρ τῆς Ἑλλάδος ὑψώθη διὰ νὰ λάμψη μέχρι Θεῶν!

Ἡ πατρίς τοῦ Ομήρου Σοῦ πλέκει ἀπὸ μύρτα καὶ δάφνας στεφάνι·
Τὴ γλυκεῖά σου μορφὴ περιμένει μὲ παλμούς τῆς καρδιᾶς νὰ ἰδῇ !
Ἀχ ! θαρρῶ πῶς τὴν ὄσων ἐκείνη μὲ χαρὰν ὁ καθεὶς ν' ἀποθάνῃ
Θὰ θελήσῃ, ὁπότεν θὰ ἴδῃ πῶς τὸ ἔθνος μας ἔνδοξα ζῆ

Χίμα χρόνα, Ἄευθέρη, νὰ ζήσῃς διὰ νὰ βλέπῃς *Ἑλλάδα μεγάλη*
ὡς ποθεῖ ἡ μεγάλη καρδιά Σου καὶ φαντάζετ' ὁ μέγας Σου νοῦς !
Ἡ πατρίς ἀνδριάντας θὰ στήσῃ καὶ ὁ λαὸς μας παιᾶνας θὰ ψάλλῃ
Στὸν *σωτήρα αὐτῶν BENIZEΛΟΝ*, ν' ἀντηχοῦν ὁ τοὺς ἐπτὰ οὐρανοῦς.

—*~*~*~*—

Ο ΕΛΛΗΝ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ

Εἶμαι τέκνον ἐνδόξου πατρίδος,
Τῆς Ἑλλάδος γενναῖος βλαστός,
Εἰς τὰς φλέβας αἰσθάνομαι σφριγὸς,
Κι' εἰς τὰ στήθη μου φλόγα πυρός !
Τῆς Ἑλλάδος τὴν πρώτην κοιτίδα
Τῶν Ἰόνων τὴν χώραν οἰκῶ,
Ἀπ' αἰῶνων τὴν ἔχω πατρίδα
Κ' εἰς αὐτὴν ν' ἀποθάνω ποθῶ !

Ποὺς ἐπάτει βαρὺς μαιοφόνος
Τοῦ Ομήρου τὴν ἔνδοξον γῆν
Πλὴν καὶ πάλιν ἐπέστη ὁ χρόνος
Ἐλευθέραν νὰ ἴδω ζωὴν !
Τὴν ζωὴν μου αὐτὴν θὰ θυσιάσω
Διὰ Σένα, πατρίς μου Ἑλλάς,
Καὶ ποτέ μου δὲν θὰ διστάσω
Τῶν προγόνων νὰ δεῖξ' ἀρετὰς !

Τὴν Ἑλλάδα μας θέλω μεγάλην
Καὶ τὴν δόξα της μέχρι Θεῶν,
Νέος Ομηρος πάλιν νὰ ψάλλῃ
Ἀθλοὺς νέους κλεινῶν γενεῶν.
Ναί ! φιλτάτη Ἑλλάς μου γλυκεῖα !
Θ' ἀποδείξω καὶ ἐγὼ μὲ τιμὴν
Ὅτι τέκνα Ἑλλήνων ἀνδρεία
Αἰωνίως θὰ ζοῦν εἰς τὴν γῆν !

—*~*~*~*—